

καὶ ἐκφραστικαὶ λέξεις καὶ φράσεις τῆς δημό-
δους, αἵτινες ἄλλως ἔγειναν ταχέως τοῦ συρμού,
εἰσαχθεῖσαι καὶ εἰς τὴν γραφομένην· καὶ ὅπως
ἐπιτείνῃ τὴν ἐκφρασιν αὐτῶν τὰς περιέβαλλεν
ἐνίοτε παιγνιωδῶς διὰ κλασσικῆς τηβένου, πα-
ραφράζων αὐτὰς εἰς κλασσικὴν δῆθεν γλῶσσαν.
Οἱ ἀκούοντες αὐτὸν ὁμιλοῦντα ἐν ὅλῃ τῇ εἰθι-
σμένῃ ἀφελείᾳ του, θὰ ὑπέθετον ὅτι βαρέως
ἔφερε τὸν ζυγὸν τῶν ἀκαδημαϊκῶν τύπων, εἰς
τῶν ὁποίων τὸ κράτος ὑπέκυπτε κατ' ἀνάγκην
καὶ μετὰ δυσκολίας μόνον ὁσάκις ἔγραφεν. Φι-
λοπονώτατος ὅμως ἡδύνατο ἐπὶ δέκα ὁλοκλή-

ρους ὥρας νὰ καθήται πρὸ τοῦ γραφείου του,
τροχάδην γράφων σελίδας ἀλγεβρικῶν τύπων,
μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας, μεθ' ἧς ἄλλοι γρά-
φουσιν ἀπλᾶς ἐπιστολάς. Ἀρίστην δὲ ἀναψυχὴν,
μετὰ πολὺν χρόνον μαθηματικὴν ἐργασίαν, ἐθεώρει
τὸ οὐίστ, ὅπερ ἔπαιζε μετρίως, ἂν καὶ εἶχεν
ὑπολογίσῃ ὅλους τοὺς δυνατοὺς συνδυασμοὺς
αὐτοῦ, ἔπρεπε δὲ ν' ἀκούῃ τις αὐτόν, ὅταν ἐπρό-
κειτο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διανομὴν ὃ ἐκ τῶν συμ-
παικτῶν κοινῶς καλούμενος «ἄψυχος» ἀνα-
φωνοῦντα μὲ τὰ ἀρχαῖα δῆθεν ἐλληνικά του·
«Ἡ χεὶρ ἐστὶ τῷ τεχνεῶτι».

(Jules Verne)

Ἔπεται συνέχεια

Ο ΟΝΟΣ

Συνίξις καὶ τέλος· ἴδε σελ. 260

Εἰς τὴν βόρειον Εὐρώπην καὶ ἐν γένει εἰς χώ-
ρας ὅπου ὄνοι δὲν ὑπάρχουσι διὰ λόγους τοὺς
ὁποίους ἐξεθέσαμεν ἤδη ἀνωτέρω τί κάμνει ἄρα
γε ὁ κόσμος ἐν ἐλλείψει ὄνων; Περιττὸν νὰ σᾶς
εἰπῶ ὅτι ἡ ἐλλείψις τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ μιᾶς πό-
λεως δίδει εἰς αὐτὴν ὅψιν ὅλως ἰδιάζουσιν,
ψυχράν, στενοχωρημένην. Οἱ μικρόσωμοι πυκνό-
μαλλοι ἵπποι τῶν βορείων χωρῶν, (ponneys),
καίτοι μικρότεροι καὶ αὐτῶν τῶν ὄνων, εἶνε ζῶα
πολύ ἀπαιτητικώτερα, ὧν ἡ συντήρησις καθί-
σταται τόσον πολυδάπανος, ὥστε δὲν δύνανται
νὰ ἀναπληρώσωσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὸ κενὸν τὸ
ὁπῆτον ἀφίνει ὁ ὀλιγαρκὴς καὶ καρτερικὸς ὄνος.

Παντοῖα μέσα ἐσοφίσθησαν οἱ ἄνθρωποι εἰς
ἀντικατάστασιν τῶν. Ἐν τῇ βορείᾳ Εὐρώπῃ
ζευγνύουσι κύνας μεγαλοσώμους εἰς ἀμαξίδια
μικρῶν διαστάσεων οἱ γαλακτοπῶλαι, οἱ ὀπω-
ροπῶλαι καὶ λοιποὶ μικροπωληταί. Οἱ ποιμένες
τῶν παρὰ τὸν πόλον χωρῶν, νομάδες ὡς οἱ ἡμέ-
τεροι βλαχοποιμένες, μετακομίζουσι τὰς σκηνάς
τῶν, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἔχουσιν ἐπὶ τῆς βό-
χεως ἐλάφου, (τῆς ταρανδοῦ ἢ ῥέννου καλουμέ-
νης). Εἰς τὰ ὁροπέδια τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς οἱ
ἄνθρωποι μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ ἄχθοφόρου
ὄνου τὸ λάμα, ζῶον καμηλοειδές, ἔχον τὸ ἀνά-
στημα τοῦ ὄνου. Δυστυχῶς ὅμως τὸ λάμα (ἢ
ὡς λέγεται ὑπὸ τινων τὸ καμηλοπρόβατον) δὲν
εἶνε τόσον ἡμερον καὶ εὐάγωγον ὅσον τὸ παρι-
στάει ἡ ἱστορία τοῦ Ῥοβινσώωνος ἐπὶ τῆς νήσου
του, οὔτε ἀνέχεται ὡς ὁ ὄνος μετὰ ἀγίας ὑπο-
μονῆς τὰς ὁμότητας τῶν ὀνηλατῶν. Ἀποδείξει
ὅτι καὶ τὸ λάμα δὲν ἀντικαθιστᾷ δεόντως τὸν
ὄνον εἶνε ὅτι εἰς τινὰ μεταλλεῖα τῶν τόπων
ἐκείνων μετεχειρίζοντο ἄλλοτε πρὸς μετακομί-
σιν τῶν ὀρυκτῶν τί νομίζετε; Πρόβατα!

Ἡδυνάμην νὰ σᾶς ἀπαριθμήσω τὸν κατάλο-
γον ὄλων τῶν ζῶων τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται

ὁ ἄνθρωπος πρὸς μετακομίσειν πραγμάτων, ἀπὸ
τοῦ ἐλέφαντος καὶ τῆς καμήλου μέχρι τοῦ προ-
βάτου καὶ τοῦ κυνός, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι
πάντοτε τὸ αὐτό· ὁ «ἀδάμας», ὁ «μαργαρίτης»
τῶν ἀχθοφόρων κτηνῶν ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι
πάντοτε ὁ ὄνος.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐξετίμων πολὺ περισσότερον τὸν
«μαργαρίτην» τοῦτον τοῦ βασιλείου τῶν ζῶων
καὶ τὰς ἀρετάς του παρὰ οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι.

Σπανίως εὐρίσκονται σήμερον παρατηρηταί
τῆς φύσεως ἀρκοῦντως ὀξυδερκεῖς ὥστε νὰ βλέ-
πωσι τὰ πράγματα ὅπως πράγματι εἶνε.

Ἐνῷ οἱ αἰμοβόροι κατακτηταὶ χωρῶν, οἱ τύ-
ραννοι τῆς ἀνθρωπότητος καὶ οἱ καταστρέφοντες
διὰ τῶν πολέμων χιλιάδας ἀθῶων ἀνθρώπων
ἡγεμόνες ἐλαύνουσιν ἔφιπποι, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς
εἰσέρχεται εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν ἐπὶ πώλου ὄνου,
τοῦ συμβόλου τῆς ταπεινότητος, τῆς μετριοφρο-
σύνης, τῆς ὑπομονῆς. Ὁ Ὀμηρὸς θαυμάζει πρὸ
παντὸς τὸ ἐπίμονον καὶ ἀτάραχον τοῦ ὄνου καὶ
συγκρίνει τοὺς καταδιώκοντας τὸν Αἴαντα Τρῶας
πρὸς μικροὺς παῖδας θραύοντας εἰς μάτην τὰς
βάθδους τῶν ἐπὶ ὄνου βόσκοντος καὶ ἡρέμα ἀπερ-
χομένου τῆς βοσκῆς χωρὶς νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς
τοὺς βαθδισμοὺς τῶν.

Βεβαίως εἰς τὰς σημερινὰς αἰθούσας θὰ ἦτο
πολὺ ῥιψοκίνδυνον νὰ συγκρίνωμεν τὸν δεινὰ
σπαθοφόρον ἥρωα πρὸς ὄνον, ἵνα χαρακτηρίσω-
μεν τὴν βραδύτητα καὶ ψυχραιμίαν τῆς ἐκ τῆς
μάχης ὑποχωρήσεώς του. Οἱ στρατιωτικοὶ ὅμως
θὰ εὕρωσι τὴν παραβολὴν ἐπιτυχεστάτην διότι
ἐν τῇ στρατηγικῇ τέχνῃ ἡ βραδεῖα καὶ εὐμέ-
θοδος, ἢ μὴ εἰς ἄτακτον φυγὴν τρεπομένη ὑπο-
χώρησις θεωρεῖται πολὺ δυσκολωτέρα καὶ ἀπαι-
τεῖ περισσότεραν ἀνδρείαν παρὰ ἡ θορυβώδης
ἐφοδος· καὶ ὁ Ὀμηρὸς λέγων ὅτι ὁ Αἴας ὀπι-
σθοχώρει ἐκ τῆς μάχης, οὐχὶ ὡς λαγῶς, ἀλλ'

ὡς ὄνος ἀτάραχος, οὐχὶ μόνον δὲν προσβάλλει τὸν ἥρωα ἀλλὰ τῷ πλέκει λαμπρὸν ἐγκώμιον.

Μάλιστα, κυρίαι καὶ κύριοι, ἐγκώμιον!

*

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν πλέον κατὰ μέρος τὰς ἀρετὰς τοῦ ὄνου καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὰ ἐλαττώματά του. Ὑπάρχει ἐν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὸν ἡμερώτερον ὄνον, περιοδικῶς ἄγριον ἀτίθασον, ἐπικίνδυνον, — ὁ ἔρως, ὁ ἀνίκατος μάχαν » ὡς λέγει ὁ Σοφοκλῆς.

Πλὴν ἄς ἐνθυμηθῶσιν οἱ αὐστηροὶ κριταὶ τῶν ἐρωτευμένων ὄνων ὅτι «ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω »!

Ἡ φαντασία τῶν μεσαιωνικῶν μυθοποιῶν διατρίβει πολλάκις περὶ τὸν ὄνον. Ὅλοι γνωρίζομεν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ *Ὀρείρου θερινῆς νυκτός* τοῦ Σαίξπηρου. Ἀλλὰ καὶ ἄλλα ὅμοια παραμύθια ὑπάρχουσι κατὰ τὰ ὁποῖα ἐπίσης ἄνδρες μετεβάλλοντο ὑπὸ μοχθηρῶν μάχων εἰς ὄνους, χωρὶς νὰ χάνωσι τούτου ἕνεκα τὴν συμπάθειαν τῶν συζύγων των, ἴσως ἴσως διότι καθίσταντο ὑπομονητικώτεροι. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὰ παραμύθια καὶ ἄς ἴδωμεν τί μέρος ἔχει ὁ ὄνος ἐν τῇ παιδαγωγίᾳ.

Ὡς γνωστὸν ὑπάρχουσι χώραι τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ἔχουσι τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ κατὰγωνται ἐξ ἐνδόξων προγόνων, καὶ νὰ πατῶσιν ἐδάφος μὴ κλασσικόν. Εἰς τὰς χώρας ἐκείνας οἱ παῖδες εἶναι συνήθως ῥοδοκόκκινοι, πλήρεις ἀνθηρᾶς ὑγείας, διότι ὅλον τὸν χρόνον τὸν ὁποῖον καταναλίσκουσιν οἱ δυστυχεῖς Ἑλληνόπαιδες εἰς τὸ ν' ἀποστηθίσωσι παπαγαλλιστὶ τὰ εἰς μι ρήματα καὶ τὰ σουπίνα καὶ τὰ γερούνδια, οἱ μικροὶ Ἀγγλοὶ π. χ. ἐξοδεύουσιν εἰς τὸ νὰ παίζωσιν ἐν ὑπαίθρῳ, νὰ γυμνάζωνται, νὰ ἱππεύωσι κ λ π. Καὶ ὁ πτωχὸς παῖς διασκεδάζει συχνάκις πληρῶνων μικρὸν νόμισμα ὅπως ἀπολαύσῃ τῶν θελητήρων μιᾶς ὀνοδρομίας. Ὑπάρχουσιν ἐπίτηδες ὀνηλάται ἔχοντες μικροὺς εὐαγῶγους ὄνους πρὸς διασκέδασιν τῶν μικρῶν παιδιῶν. Αἱ εὐπορώτεραι οἰκογένειαι συντηροῦσι πολλάκις ἀποκλειστικῶς χάριν τῆς ἱππασίας τῶν τέκνων μικρὸν ὄνον, ἄλλως δὲ ἡ συντήρησις τοιοῦτου ζώου ἐλαχίστως δαπάνας ἀπαιτεῖ.

Πολλοὶ νομίζουσιν ὅτι εἶναι βάνασον πρᾶγμα νὰ συναναστρέφωται τὰ τέκνα των μετὰ κτηνῶν, ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς λανθασμένη καὶ παντελῶς ἀβάσιμος. Συνήθως βλέπομεν ὅτι τὰ παιδιὰ ἕνεκα τοῦ ἀφελοῦς τρόπου καθ'ὸν σκέπτονται συνεννοοῦνται πολὺ καλλίτερον μετὰ ζῶων παρὰ οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι, δὲν ὑπάρχει δὲ φόβος νὰ μάθωσιν ἀνήθικόν τι παρὰ τῶν τετραπόδων συντρόφων των, ὅπως παρὰ τῶν διπόδων. Ὅταν παῖς μικρὸς ἔχῃ νὰ φροντίζῃ περὶ ζώου, τὸ ὁποῖον ἱππεύει κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς του, εὐρίσκεται συνεχῶς ἀπησχολη-

μένος, καὶ δὲν λαμβάνει καιρὸν ν' ἀποκτᾷ κακὰς συνηθείας. Ἡ δὲ συνήθεια νὰ σκέπτηται καὶ νὰ φροντίζῃ διαρκῶς περὶ συντρόφου τετραπόδου ἰσχυροτέρου μὲν ὡς πρὸς τὸ σῶμα, ὑποδεεστέρου δὲ ὡς πρὸς τὴν διανοητικὴν δύναμιν, μορφώνει τὸν χαρακτήρα τοῦ παιδὸς εἰς τὸ νὰ ἀποκτᾷ αποφασιστικότητα καὶ θάρρος, καὶ νὰ κηδεμονεύῃ τὰ συμφέροντα ἄλλου. Ἀπὸ τοιαῦτα μικρὰ παλληκάρια ἀναπτύσσονται ἔπειτα ἄνδρες οἰκογενειάρχαι ἄξιοι νὰ ἄρχωσιν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ των καὶ νὰ κατέχωσι μεγάλας θέσεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἱππασία ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπον, τὸν καθιστᾷ ἱππότην καὶ ἐπειδὴ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου μορφοῦται καὶ συμπήγνυται ἰδίως ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ, τὸ κατάλληλον διὰ τὴν ἱππασίαν τῶν παιδῶν κτῆνος εἶνε ὁ μικρὸς ὄνος, πολὺ οἰκονομικώτερος τοῦ ἵππου καὶ ἕνεκα τοῦ ἡπίου χαρακτήρός του ὅλως ἀκίνδυνος, ἐνῶ ὁ ἵππος βεβαίως δὲν εἶνε κατάλληλος δι' ἀνηλίκους ἱππεῖς ἕνεκα τοῦ ἐπικινδύνως ζωηροῦ χαρακτήρός του καὶ τοῦ μεγάλου ἀναστήματός του. Θὰ μοὶ εἴπητε ἴσως ὅτι ὁ ἑλληνόπαις, ὅστις σήπεται ἀπὸ πρῶιᾶς μέχρι ἐσπέρας ἐπὶ τῶν βιβλίων του, γίνεται ἐπὶ τέλους κάτοχος τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καὶ τῆς λατινικῆς γλώσσης καὶ ἀρχίζει νὰ ἀναγινώσκῃ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς. Οὕτω δὲ μορφοῦται ὁ χαρακτήρ του καὶ ἀποκτᾷ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἀνάπτυξιν ἐπίσης ἀξιοζήλευτον.

Ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, διότι θὰ ἀπεπλανώμην παρὰ πολὺ ἀπὸ τὸ κύριον θέμα μου καὶ διότι δὲν ἔχω ἴσως καὶ ἱκανὰς γνώσεις περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ἐν μόνον ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς εἴπω;

Ἡ καρδιά μου συστέλλεται ἐξ οἴκου ὅταν βλέπω τοὺς δυστυχεῖς ἑλληνόπαιδας τῶν καλλιτέρων τάξεων τῆς κοινωνίας νὰ κύπτωσιν ὠχροὶ καὶ ἐξηντημένοι ἐπὶ τῶν βιβλίων των, νὰ νομίζωσιν ἐπὶ ἔτη πολλὰ ὅτι ὁ μόνος προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε νὰ κλίνη τὰ εἰς μι ρήματα νὰ ἀηδιάζῃ ἐπὶ τέλους τόσον πολὺ τὴν γραμματικὴν καὶ τὸ συντακτικὸν ὥστε ἀνὴρ γινόμενος οὐδέποτε νὰ λαμβάνῃ ἀνὰ χεῖρας ἔστω καὶ τὸ ὠραιότερον καὶ ποιητικώτερον κλασσικὸν σύγγραμμα, διότι ταῦτα τὸν ὑπενθυμίζουν τὰς ἀηδεῖς καὶ πληκτικὰς ἡμέρας τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. — Ὅταν τέλος ἐξέρχονται οἱ δυστυχεῖς οὗτοι παῖδες καθ' ἐκάστην ἐπὶ μίαν ὥραν εἰς περίπατον μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ των, (διότι τὸ διέταξεν ὁ ἱατρός, δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται νὰ παίζωσι, νὰ διασκεδάζωσιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιπατῶσι φρόνιμα καὶ νὰ ὁμιλῶσι γαλλικά. Εἰς τοιοῦτο δὲ σημεῖον φθάνει ἡ διαστρέβλωσις τῆς διανοίας των, ὥστε

ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀθώου τινὸς κυνὸς ἢ ὄνου τρομάζουσι καὶ τρέπονται εἰς φυγὴν. Ἡ δὲ ἀενάως κεντωμένη φιλοδοξία των καταντᾷ ἐπὶ τέλους κενωδοξία καὶ οἰήσις. Διὰ τοῦτο βλέπομεν μικρὰ παιδία συναπτόντα βυζαντινάς συζητήσεις περὶ πραγμάτων ἥκιστα ἐνδιαφερόντων τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ προσπαθοῦντα νὰ ὁμιλῶσι χάριν ἐπιδείξεως « γαλλικὰ » ὁσάκις βλέπωσι πλησίον των «πρόστυχα» παιδία, μὴ γνωρίζοντα τὴν γαλλικὴν. Συγκρίνατε τοὺς δυστυχεῖς τούτους ἑλληνόπαιδας πρὸς μικροὺς Ἀγγλοὺς ὁμηλικούς ἀναρριχωμένους ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ προσφιλοῦς ὄνου. Ὅποια ζωηρότης! ὅποιον θάρρος! ὅποσον ἀρρενωπὴ εἶνε ἡ μορφή των μικρῶν ἱππέων ὅποσον ἀφελὴς ἀλλὰ καὶ ἐντονος εἶνε ἡ ὁμιλία των!

Τέλος πάντων θέσατε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας σας, ὦ παιδαγωγοὶ των μικρῶν! Μὴ χαρακτηρίσητε ἀμέσως ἕκαστον μὴ ἐνθουσιῶντα διὰ τὸν σημερινὸν τρόπον τῆς ἐκπαιδεύσεως

των Ἑλληνοπαίδων ὡς βάρβαρον, ὡς ἐχθρὸν των γραμμάτων! Μήπως δὲν εἶνε τάχα δυνατόν διδόντες μεγαλητέραν σημασίαν εἰς τὴν समाτικὴν ἀνάπτυξιν των παιδίων νὰ καταστήσητε αὐτοὺς τοιοῦτους ὥστε, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψετε ἐντελῶς τὴν κλασσικὴν παιδείαν νὰ ἐξοικονομήσετε εἰς τοὺς παῖδας περισσοτέρας ὥρας ἀφιερωτέας εἰς τὰ παίγνια καὶ εἰς τὴν γυμναστικὴν;

Ἄν τυχὸν εὐρεθῇ τις θεωρῶν τὰς ἰδέας ταύτας ὀρθάς, ἅς λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ὀνηλασία εἶνε ἐν των ἀρίστων μέσων πρὸς ἐπασχόλησιν των μικρῶν παιδίων, ὅπερ ἐκγυμνάζει τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν χώρᾳ ὅπου ἔνεκα τοῦ γλυκεοῦ κλίματος καὶ πολλῶν οικονομικῶν περιστάσεων ἡ συντήρησις ἐνὸς μικροῦ ὄνου χάριν τῆς ἱππασίας των παιδίων εἶνε πρᾶγμα τόσον ὀλιγοδάπανον καὶ τόσον εὐκόλον ὥστε πλείστοι γονεῖς δύνανται νὰ τὸ κάμωσιν.

ΡΑΪΝΟΛΔΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Γένεσις τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ σκηνὴ συμβαίνει ἐν τινὶ ἀσήμεν τόπῳ τῆς Γαλιλαίας. Τὸ ἄγνωστον μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὄνομά του εἶνε Ναζαρέτ. Σημαίνει ἄνθος καὶ κλών. Ὁ ἐρχόμενος ἐξ Ἱερουσολύμων, διακρίνει ἀπὸ των τελευταίων τῆς Σαμαρείας κορυφῶν τὴν μικρὰν πόλιν, πέραν, ὁμοίαν πρὸς λευκὸν στίγμα, ἐπὶ των ὑπερκειμένων τῆς πεδιάδος Γισρεὶλ ἐπικλινῶν ὑψωμάτων. Αἱ φαφαί, τετράγωνοι καὶ ἐπίπεδοι τῆς στέγης οἰκίαι τῆς ἐγείρονται ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος δύο λόφων χωριζομένων διὰ χαράδρας διαγραφούσης τὴν μεγάλην ἀναφορικὴν ὁδὸν τῆς Ναζαρέτ. Ἐκεῖ εἶνε οἱ λουτήρες ἐξαγνισμού, τὰ καταστήματα, τὰ ἐργαστήρια ἡ ἀγορά, ἡ συναγωγὴ. Πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως ὑπόκειται κοιλάς ἐνθα ἀναβρύει ἡ πηγὴ ἡ καλούμενη τὴν σήμερον βρύσις τῆς Μαρίας.

Ἡ χάραδρα καὶ ἡ κοιλάς συνεινώνονται πέραν των τελευταίων κατοικιῶν, ἐντὸς μικρᾶς πεδιάδος ἀποτελούσης τὸν χλοερὸν βυθὸν τῆς λεκάνης, ἐν ᾗ ἡ Ναζαρέτ ἀπλουταί. Χλοερά κατὰ τὸ ἔαρ, ἡ πεδιάς αὐτὴ ξηραίνεται τὸ θέρος, μεταβάλλεται εἰς ἀλώνιον ἐνθα οἱ Ναζωραῖοι θλίβουσιν ὑπὸ πόδας των βῶν τὸν σίτον καὶ τὴν κριθήν, καὶ λιχνίζουσι τὸ γέννημά των ὑπὸ τὸν ἄνεμον τῆς ἐσπέρας.

Ἐλαφαὶ καὶ σκαῖ, κύνες πλατύφυλλοι καὶ αἰθαλεῖς, ῥοῖαί, ἀμυγδαλαί, λεμονεαί, μεταξὺ των ὁποίων ἐγείρονται ὑπόμαυροι κυπάρισσοι, δικαιολογοῦσι τὸ ὄνομα τῆς εὐφόρου καὶ ἀνθηρᾶς πολίχνης.

Οἱ εἰς τὴν πηγὴν ἄγοντες δρομίσκοι ἐμψυχοῦνται τὴν πρωΐαν καὶ τὴν ἐσπέραν ὑπὸ τῆς ἐν αὐτοῖς κινήσεως των νεανίδων καὶ γυναικῶν. Πορεύονται αὐτὰ βραδεῖ τῷ βήματι, σιωπηλὰν καὶ σοβαρά, φέρουσαι ἐπὶ κεφαλῇ τὴν ὑδρίαν ἣν ὑποβασάζουσι διὰ τῆς χειρὸς, μὲ τὸν πέπλον πρὸς τὰ ὀπισθεν ἐριμμένον

καὶ κυματίζοντα, ὥστε δύναται νὰ ἐκλάβῃ τις αὐτὰς ὡς ἑλληνικὰ ἀγάλματα κινούμενα.

Τὰς ἐορτὰς καὶ τὰ σάββατα αἱ ἀτραποὶ των ἀγρῶν πληροῦνται. Ὅμιλοι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κερωρσμένοι φαίνονται παρὰ τὴν κλιτὸν των λόφων, ὑπὸ τὰς ἐλαίας, πλησίον των τάφων. Ἀδιαλείπτως συνδιαλέγονται, καθήμενοι κατὰ γῆς. Οἱ ἄνδρες μὲ τοὺς μανδύας των, αἱ γυναῖκες μὲ τὰς πολυχρώμους ἐσθῆτάς των, τὸ μέτωπον ἔχουσαι ἐξωσμένον διὰ των κεφαλοδέσμων, τετυλιγμένοι ἐντὸς λευκῶν ὁμοίων πρὸς σάββαν σαλίων.

Ὁ τόπος εἶνε πλήρης γαλήνης καὶ σιγῆς· οὐδὲν τὸ τραχὺ ἐν τοῖς λόγοις αὐτῆς, ὧν αἱ γραμμαὶ κυρτοῦνται, χωρὶς νὰ θραύωνται. Ἡ ὁροσειρὰ τοῦ Ζεβὲλ ἐ, Σίχ στρογγυλοῦται ἐν κύκλῳ καὶ κλείει τὸν ὀρίζοντα. Οὐδεὶς θόρυβος ταρασσεῖ τὴν περικλειστον αὐτὴν μόνωσιν, ὅπῃ τὸ βλέμμα καὶ ἡ σκέψις ἀνέρονται ἀφ' ἐαυτῶν πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἐκεῖ, ἐν τινὶ των ἡρέμων τούτων οἰκῶν ζῇ ἄγνωστος ἡ νεᾶνις, ἡ ἀξιώθεῖσα τῆς ὑψίστης τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύψεως.

Αἱ ἐλπίδες τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους ἐκαρποφόρησαν. Ὁ Θεὸς δὲν ἐπρόσβλεπεν εἰς τοὺς μεγάλους, τοὺς θρησκευτικοὺς ἀρχηγούς, τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς πλουσίους. Ἐξέλεξεν ἐν τῷ πλήθει πλάσμα ταπεινόν.

Ἡ νεᾶνις ὀνομάζεται Μαρία.

Δὲν εἶνε ἀκόμη δεκαεξαετίας.

Κατὰ τὴν παράδοσιν, πατὴρ τῆς εἶνε ὁ Ἰωακείμ, μήτηρ τῆς ἡ Ἄννα. Ὁ πατὴρ τῆς λέγουσιν, ἀπέθανεν ὅτε ἦτο αὐτὴ ἀκόμη παιδίον. Εἶνε κόρη ἐκ βασιλικῶν αἱμάτων καὶ κατάγεται ἀπὸ τοῦ Δαυίδ. Ἀνετράφη ἐν τῷ Ναφ. Πρᾶγμα παράδοξον παρὰ λαφ, παρὰ τῷ ὅποιῳ αἱ γυναῖκες ὀλαί· ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν φιλοδοξίαν ὅτι θὰ καθίστατο ἐκάστη ἡ μήτηρ τοῦ